

2.

JÉZUS ISTENI TERMÉSZETÉNEK JELEI

Október 5., szombat délután

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze – az ember Krisztus Jézusban. Őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, az emberi természete halt meg. Az Istenség nem merült el, nem halt meg; ez lehetetlen lett volna. Krisztus, a bűntelen, megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a följánlott üdvösséget, és hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, melyet nem értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. Az ellenség azonban eltökélte, hogy olyan titokzatosságba burkolja ezt az ajándékot, hogy már-már megsemmisüljön. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1113. o.

A Krisztus jellemét és küldetését értékelő emberek beteltek tisztelettel és hódolattal, miközben Őt szemlélték, és úgy érezték, hogy az élő Isten templomát nézik. Isten Fiának elfogatása miatt katonákat (szolgákat) küldtek ki, így akarták lerombolni Isten templomát. De amint Jézus közelébe értek, és hallhatták ajkáról a mennyei bölcsesség szavait, elcsodálkoztak. Jézus tanításainak magasztos volta, valamint ereje oly mértékben hatotta át szívüket és elméjüket, hogy megfeledeztek eredeti szándékukról. Krisztus kinyilatkoztatta magát a lelküknek. Az emberi testet isteni fény ragyogta be, és ők egyetlen céltől vezérelve tértek vissza, elragadtatva a Jézus által bemutatott gondolatoktól, ezért, amikor az izraelita előljárók kérdőre vonták őket – „Miért nem hoztátok el őt?” – a szolgák így feleltek: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” A szolgák azt látták meg, amit a papok és előljárók nem akartak meglátni: az isteni dicsőséggel és világossággal átitatott emberi természetet. – *Signs of the Times*, 1890. január 20.

Amikor Jézus a földön járt, így szólt az Őt elutasító emberekhez: „És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” Sokan vannak, akik nem hajlandók válaszolni Krisztus szeretetére, mellyel magához próbálja vonzani őket. Jézus hívását sokan elutasítják. Nem akarnak részeseülni abban az előjogban, hogy személyes Megváltójukká fogadják. Nem jönnek alázattal és hittel, hogy személyes tapasztalatok által megtudhassák, mit is jelent számukra Jézus, és mit jelentenek Ők Jézus számára. Az ígéret azonban így hangzik: „Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik.” Jézus addig nem nyugszik, míg nem vezeti el követőit az örök öröm és dicsőség országába. – *Signs of the Times*, 1893. február 27.

Október 6., vasárnap

Közelgett a húsvét, és közelről-távrolról Jeruzsálem felé zarándokló csapatok gyülekeztek, hogy lássák Jézust. Egyre többen csatlakoztak, míg végül ötezer férfi gyűlt össze, nem számítva az asszonyokat és gyermekeket. Mielőtt Krisztus partot ért volna, a sokaság már várt rá. Azonban Ő észrevétlenül kikötött, és egy kis időt tanítványaival elkülönülten töltött el.

A domboldalról letekintett a nyüzsgő tömegre, és szíve könyörületre indult. Bár megzavarták, megfosztották nyugalmától, mégsem neheztelt. Nézte az egyre gyűlő tömeget, és a figyelmét sóvárgó szemeket. „Megszáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok.” (Mk 6:34)... A papoktól, vezetőktől nem kaptak segítséget, Krisztusból viszont az élet gyógyító vize áradt, ahogyan tanította a sokaságot az üdvösség útjára. – *Jézus élete*, 364. o.

Figyelmemet Isten hatalmára irányították, amely Mózes révén mutatkozott meg, amikor az Úr a fáraó elé küldte. Sátán is tudott Mózes küldetéséről. Jól tudta, hogy Mózes Isten hívta el, hogy tépje le Izráel gyermekeinek rabláncait. Azt is tudta, hogy küldetése Krisztus eljövetelét vetíti elő, amikor megfosztja Sátánt hatalmától, melyet gyakorol az emberi nemzetségre, és kiszabadítja azokat, akik a kísértő rabságában sínylődnek. Sátán tudta, hogy amikor Krisztus eljön, hatalmas csodákat tesz, mivel a világnak is meg kell tudnia, hogy Ő az Atya küldötte. Sátán féltette uralmát. Angyalaival tanácskozva elhatározta, hogy ketős célt követnek: (1) ügynökei révén – utánozva Isten igazi művét

– meghiúsítják Isten szolgája, Mózes által gyakorolt befolyását; és (2) azt akarta, hogy a varázslók általi ténykedése korszakokon át rombolja sokak elméjében az igazi hitet és azokat a nagy csodákat, amiket majd Krisztus fog tenni, amikor eljön erre a földre. Sátán tudta, hogy uralma hátrányba kerül, mivel az emberek fölött gyakorolt hatalma is Krisztus uralma alá lesz vetve. Mózes nem emberi erő révén gyakorolt hatást az emberek elméjére, és nem emberi erő által tett csodákat a fáraó előtt. Ő Isten erejével rendelkezett. A Mózes által elkövetett jelek és csodák arról próbálták meggyőzni a fáraót, hogy a nagy „Vagyok” maga szólítja fel az uralkodót, engedje el Izráel népét, hogy szolgálhassanak az Úrnak. – *Spiritual Gifts*, 4b. köt., 81. o.

Krisztus a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Krisztus „a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz, szenvedett az igaztalanért. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 392. o.

Október 7., hétfő

Az emberek ültek a füves síkságon a tavaszi alkonyatban, és ették az eledelt, amelyről Krisztus gondoskodott... Nincs emberi erő, amely öt árpakenyérből és két kis halból éhes emberek ezreinek elegendő ételt teremthetne. Ezt mondogatták egymás közt: „Bizonytalán ez ama próféta, aki eljövendő... a világra” (Jn 6:14). Legyőzheti a nemzeteket, s hozzájuttathatja Izráelt a vágyva vágyott uralomhoz.

Lelkesedésében a nép kész azonnal királlyá koronázni Öt. Látják, hogy nem igyekszik felhívni a figyelmet magára, vagy tisztességet szerezni önmagának... [és] attól tartanak, hogy sohasem fogja magának követelni Dávid trónját. Tanácskoznak, és abban egyeznek meg, hogy erőszakkal elragadják Öt, és kikiáltják Izráel királyának... Jézus azonban látja, mi van készülőben, és tudja, amit ők nem, hogy mi lenne az eredménye egy ilyen mozgalomnak. [...]

Jézus most megparancsolja a sokaságnak, hogy oszoljanak. Viselkedése olyan határozott, hogy azonnal engedelmessé válnak... Jézus kirá-

lyi magatartása, néhány nyugodt parancsszava lecsillapítja a rajongást, s meghiúsítja terveiket. Felismerik benne a minden földi tekintély fölött álló hatalmat, és szó nélkül engedelmeskednek. – *Isten csodálatos kegyelme*, 46. o.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról – és mennyivel inkább áll ez az újszövetségekről: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39)

Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban! Isten Igéje töltse be egész szíveteket! Ez az élő víz, amely égető szomjúságokat csillapítja; ez a mennyei élő kenyér... Testünk abból épül fel, amit eszünk és iszunk; ugyanez a dolog természetes rendje a világban is; amin elmélkedünk, amin gondolkodunk, az ad lelki, szellemi lényünknek erőt és színt.

A lelki élet a Krisztussal való kapcsolatból táplálkozik, az Igén keresztül. Elménknek és szívünknek meg kell telnie az Igével. A szívbe rejtett, szentségként őrzött isteni Ige, ha engedelmeskednek neki, Krisztus kegyelme által igazzá teheti az embert, és megőrizheti őt az igaz úton. – *Isten csodálatos kegyelme*, 228. o.

Jézus nem elégítette ki kíváncsiságukat. Szomorúan így szólt: „Nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettek ama kenyerekből, és jóllaktatok.” (Jn 6:26) Nem valamilyen méltó okból keresték Őt, hanem mert ettek a kenyerekből, és remélték, hogy ha hozzá csatlakoznak, még kaphatnak időleges javakat. A Megváltó intette őket: „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre.” (Jn 6:27) Ne csak az anyagi javakat keressétek. A fő erőfeszítés ne a jelen életről való gondoskodásra irányuljon, hanem keressétek a lelki táplálékot, azt a bölcsességet, amely az örök életbe is átnyúlik. Ezt egyedül Isten nyújthatja, „mert őt az Atya pecsételte el, az Isten” (Jn 6:27). – *Jézus élete*, 384. o.

Október 8., kedd

Jóbot súlyos nyomorúság érte. Barátai most azt akarták beismertetni vele, hogy bűnei miatt szenved, és tekintse magát ítélet alatt levőnek. Mint súlyos bűnöst állították be őt, az Úr azonban megdorgálta őket hű szolgája elítéléséért.

Gonoszság honol a világunkban. Mégsem minden szenvedés a romlott viselkedés következménye. Jóbról világosan olvassuk, hogy az Úr engedte meg Sátánnak, hogy ártalmára legyen. Az ellenség megfosztotta mindenétől, családi kötelekeit szétépte; elvette tőle gyermekeit. Egy időre testét is undok fekélyek fedték; súlyos szenvedés kínozta. Barátai eljöttek ugyan vigasztalni, de azt akarták beláttatni vele, hogy bűnös útjával maga felelős a szenvedéséért. Jób védte magát, tagadta a vádat, megmondta nekik, hogy „nyomorult vigasztalók mindannyian”. Mivel Isten előtt vétkesnek és büntetést érdemlőnek akarták nyilvánítani, Jóbnek is súlyos próbát okoztak, és Istent is hamis megvilágításba helyezték. Jób mégsem tántorodott el hűségétől, és Isten megjutalmazta hű szolgáját. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1140. o.

Krisztus eljött, hogy kinyilatkoztassa a világnak Isten jellemét... Az isteni igazságot a hagyományok és tévelygések alá rejtették. Az áldozati rendszer azért adatott, hogy az embert megtanítsa arra az engesztelésre, amit majd Krisztus hoz, és azt hirdesse, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat, de az emberek számára botránkozás kövévé vált. Elsötétült elménk megrontott mindent, ami lelki és szent volt. A büszkeség és az előítéletek elvakították őket, hogy ne lássák meg azt, ami hatályon kívül lett helyezve. Jézus eljött, hogy változtasson az akkori állapotokon, és kinyilatkoztassa az Atya jellemét. – *The Review and Herald*, 1892. november 1.

Isten szolgáinak az elméjét gyakran elvakítják a hagyományok és a hamis tanítások, ezért csak részlegesen értik meg az Igében kinyilatkoztatott igazságokat. Amikor Krisztus tanítványai, még a Mesterükkel voltak, egyfajta népi felfogással rendelkeztek, mely szerint a Messiás egy halandó herceg, aki majd egyetemes birodalommal emeli Izráelt. Egyszerűen nem értették, amikor Jézus a szenvedéseiről és a haláláról beszélt... Feltámadása után Jézus megjelent az Emmausba tartó tanítványoknak, és „magyarázza vala nekik minden írásokban, amik ő felőle megirattak”. Az volt a célja, hogy megerősítse azt a meggyőződésüket, hogy „igen biztos nálunk a próféta beszéd” (Lk 24:27; 2Pt 1:19), de nem csupán személyes bizonyosságtevése által, hanem az ótestamentumi próféciák révén is. Ezért első lépésként a tanítványok figyelmét Mózesre és az ótestamentumi prófétákra terelte. – *From Here to Forever*, 215, 217. o.

Október 9., szerda

A szombatnapon művelt csodák mind a szenvedők könnyebbségét szolgálták, mégis a farizeusok szombatrontóként akarták elítélni. Megpróbálták ellene uszítani a Heródes-pártiakat. Úgy állították be, mint aki ellenkirályságot akar felállítani, s azon tanácskoztak, hogyan ölhetik meg. A rómaiakat úgy akarták ellene fordítani, hogy azt mondták, megkísérli felforgatni hatalmukat. Minden hamis vádat felhoztak, csak hogy megszüntessék a népre gyakorolt hatását. Eddig azonban a kísérleteik kudarcba fulladtak. A tömegek, akik látták irgalmas cselekedeteit, hallották tiszta, szent tanításait, tudták, hogy mindezek nem lehetnek egy szombatrontó vagy istenkáromló tettei és szavai. Még a farizeusok küldötteit, a hivatalnokokat is annyira meghatotta beszéde, hogy nem bírtak kezét emelni rá. Végző kétségbeesésükben a zsidók rendeletet adtak ki, miszerint aki megvallja hitét Jézusban, azt ki kell zárni a zsinagógából. – *Jézus élete*, 538. o.

Az emberek fiainak büszkesége és nagyravágása miatt Isten a legegyszerűbb, legszerényebb eszközöket választja hatalmas műve megvalósítására. Nem azokat, akiket a világ tart nagynak, tehetségesnek, ragyogó képzettségűnek, hanem a szelíden, szerényen fáradozókat, akik Őt ismerik el vezetőjüknek és erejük forrásának. Azt akarja, hogy Őt tegyük meg védelmünknek, vezetőnknek az élet minden kötelességében, életünk minden ügyében. [...]

Pál ékesszólással tudott szembeszállni az ékesszólóval, észszerűséggel az észszerűvel. Értelmesen tudott belépni bármilyen vitába. Meg volt-e elégedve világi tudásával? Ezt írja: „Én is, mikor hozzátok mentem, nem mentem, hogy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten bizonyágtételét. Mert eltökéltem, hogy egyébről se fogok tudni köztetek, mint Jézus Krisztusról, a megfeszítettről.” – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1083. o.

Krisztus a balgákat választotta ki – akiket a világ tanulatlanak, tudatlanak nevezett –, hogy megszégyenítse a világ bölcseit. A tanítványok járatlanok voltak a rabbik hagyományaiban, de mivel Krisztus volt a példaképük és tanítójuk, a legmagasabb szintű képzésben részesültek, hiszen a mennyei Példakép állt előttük. Krisztus a legmagasabb igazságokat tárta eléjük.

Akiket Isten elhív a szolgálatra, azokat fel is fogja készíteni a munkára. Akik Krisztust prédikálják, naponta tőle kell tanulniuk, hogy megértsék az üdvösség titkát, és szolgálhassanak azok érdekében, akikért Ő meghalt... Mindenben az Ő lábnyomait kell követniük, osztozniuk kell az Ő irgalmában, és el kell hagyniuk minden gonosz cselekedetet. – *This Day with God*, 41. o.

Október 10., csütörtök

Lázár sírjánál azért sírt, mert nem tudott megmenteni mindenkit, akit Sátán hatalma a halálba taszított. Váltáságul adta magát sokakért, mindazokért, akik visszaszerzik majd a kiváltáságot, hogy újra hűek legyenek Istenhez... Amikor Lázárt feltámasztotta a halálból, tudta, hogy ezért az életért a váltáságdíjat a Kálvária keresztjén kell majd lefizetnie. Minden egyes élet megmentése a legmélyebb megalázkodást jelentette számára. Meg kellett ízlelnie a halált minden emberért. [...]

Tudta, hogy egyedül Ő képes kiszabadítani őket a mélységből, melybe belezuhantak. Egyedül Ő tudja lépteiket a helyes ösvényre terelni; egyedül az Ő tökéletessége segíthet tökéletlenségükön. Egyedül Ő takarhatja be mezítelenségüket igazsága szeplőtlen palástjával. Neki van hatalma, hogy megszabadítson. Embersége karjával átölel bennünket, míg Istenségének karja a Mindenhatóságot tartja. – *Isten fiaí és leányai*, 25. o.

Jézus azonban nemcsak a Mária és Márta iránti emberi együttérzésből sírt. Könnyeiben a fájdalom annyival túl az emberi fájdalom, amennyivel az ég magasabb a földnél. Krisztus nem Lázárért sírt, hiszen éppen elő akarta hívni a sírból. Azért sírt, mert sokan, akik most Lázárt gyászolják, hamarosan eltervezik az Ő halálát, aki a feltámadás és az élet. Mennyire képtelenek voltak a hitetlen zsidók helyesen értelmezni könnyeit! Egyesek, akik csak a helyszínt, a külső körülményeket látták, mint szomorúságának egyetlen okát, halkan megjegyezték: „Ímé, mennyire szerette őt!” (Jn 11:36) Mások el akarták vetni a hitlenség magvait a jelenlévők szívébe, s csúfolódva kérdezték: „Nem meglehetett volna-e ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?” (Jn 11:37) Ha Krisztusnak volt hatalma, hogy megmentse Lázárt, miért hagyta szenvedni és meghalni?

Krisztus prófétai szemmel látta a farizeusok és szadduceusok ellenszegülését. Tudta, hogy halálát tervezgetik. Tudta, hogy egyesek – akik látszólag most oly együttérzőek – hamarosan bezárják maguk előtt a menny ajtaját és Isten városának kapuját. Az elkövetkező esemény – megaláztatása és megfeszítése – Jeruzsálem lerombolását fogja eredményezni, s akkor senki sem fogja siratni a halottakat. A Jeruzsálemre váró leszámolás világosan kirajzolódott előtte. Látta, amint a várost körülveszik a római légiók. Tudta, hogy sokan, akik most Lázárért sírnak, meghalnak majd Jeruzsálem ostromában – és remény nélkül halnak meg. – *Jézus élete*, 533–534. o.

Az áldott Szentírás az üdvösség nagyszerű tervének ismeretét adja nekünk, és megmutatja, hogyan nyerhet minden egyes ember örök életet. Ki a könyv szerzője? Jézus Krisztus az. Ő az igaz tanúbizonyság, és ezt mondja az övéinek: „...én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (Jn 10:28). A Biblia számunkra utat kell, hogy mutasson Krisztushoz, és Krisztusban örök élet tárul fel. – *A keresztény nevelés alapjai*, 308. o.

Október 11., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán, „Öt kis árpakenyér táplálta a sokaságot” című alfejezet (45–50. o.); *Jézus élete*, „Papi ármányok” című fejezet (537–542. o.).